

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hátrahagyva, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az üdvözítést az embereknek, a Krisztus által megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó üdvözítéssel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hátrahagyó számára a meghívás, hogy személyesen vegyen részt az evangélium világszerte történő hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezírány sárkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a származékos gyermekeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba állított asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiúgyermek azért születik, hogy "ézsavesszővel" legeltessen minden nemzetet.

A sárkány utánaveti magát, de nem tudja megállni a gyermekeket, mert a fiú "ézagadtatott... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A földön hátrahagyott sárkány az anyjára zúdítja haragját, aki csodálatos módon szarvnyakat kap, és Isten a kálán neki készített távoli helyre viteti, ott állapítja ideig, időnként és föl időnként; hátrahagyó és föl évig vagy 1260 prófétai napig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai prófétákban a tiszta asszony Isten hűségese egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyóvá lett egyházait jelképezi (Ezék 16; Ésa 57:8; Jer 31:4-5; Háse 1-3; Jel 17:1-5).

A sárkány, ézama rági kágy, aki nevezetik "rdágnak és Sárkánynak", arra vart, hogy felfalhassa a fiúgyermeket, a rágen vart Messiaszt, Jézus Krisztust. Sárkány a főellenségnek tartott Jézus elleni kázelében eszkázként használta fel a Római Birodalmat. Jézust semmi, még a keresztelést sem tudta eltörteni káldése végéig, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Éz most megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a világ fejedelmét." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a Mennyben hangzó győzelmi éneket. "Éz most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyáinkfiainak vándorlása levetetett, aki vándorlása vala őket és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írtok, egek, és akik lakotok azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkálkodásait korlátok nélkül szorította az, hogy kirekesztette a Mennyből. Sátán nem vándorolhatja tovább Isten népeit a mennyi lánya előtt.

A Mennyben nagy az írást, ím, ím a földön figyelni kell az intésre. "Éz jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszíllott az írást tihöz, nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a földön vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitártse a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de tártta a támadást. A föld győren lakott része - a pusztá - adott menedéket Isten hűgeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valás alatt (Jel 12:14-16; írd e könyv 4. fejezetben a 49. oldalt az év-nap elvél kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés végén Isten népe előttük Krisztus kéri visszatérésének jeleit írtva. János ezt a hűges csoportot "Éz maradónak" mondja, amely megőrzi Isten parancsolatait, és néla van "Éz János Krisztus bizonyágtéle" (Jel 12:17). Az írdást a kárlán sen gyúli ezt a maradót (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az írdás? Hogyan írt? Mikor kezdett feltűnni a maradók? Mi a káldetése? A Szentírás és a írténelem íttekintésére egy ínt székség van ahhoz, hogy vást kapjunk e kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztény egyházat először a pogány Római Birodalomban írdák, majd a saját sorain belül vágobement hitehagyás is írdást váltott ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megírték a bekövetkezést.

János utolsó nagy beszédében figyelmeztette tanítványait az elkövetező csalásra. "Éz Meglissák, hogy

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titekre gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok kizál is támadnak főrifiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

a hitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kizetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, amíg nem bekizetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és főlbe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre másnak mondatik, annyira, hogy maga ál be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás más Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott körökben. Sőtini volt működésének másdszere, "za hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végé előtt János kijelentette: "Ésok hamis próféták jött ki a világba". "ÉsAz antikrisztus lelke... most e világban van más." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn emberének

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanításainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kizetelét, amit a Szentlélek adott. Az istentiszteletben az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személyes hatalom döntő a vezetők választásában. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kizeteltek először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek fölé is."

És végül más nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a páspok egyszemélyi vezetésenek egyházi kizetelése, mert minden egyháztag személyesen neki volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az átváltozás. Ennlfogva a vezetőég az egyházban uralkodás, nem

felszabadult az ariánus osztrigátok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészárakkal, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó "időszak", amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház az Állam segédletével igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az "időszak"tól való félelem miatt, azokat pedig, akik hűségesen kitartottak a szent-ráisi tanítások mellett, kegyetlenül "időszak"ok. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó "időszak" idején a hűséges hívők milliárdok rettenetes szenvedéseket éltek át, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység "gyökere" semmi nem értett annyit, mint ez a kegyetlen "időszak". Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az "időszak"ok kárhozatáról szóltak tanításokkal egyetemben sokakat arra késztetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció előtt tiltakozás hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a göggyökös nyilatkozatok és a bomlasztás romlottság miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyén és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzel, hogy szétzúzza a reformációt, ám fokozatosan csatát vesztett a polgári és vallási szabadságért küzdő erőkkel szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis 1260 évvel az időszakmérés szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek átvívonyos győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényének kedvének lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kázzal kibékíthetetlen ellenségnek tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleonra, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápaság politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápaság megdöntésével tetőzött az események hosszú láncolata, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-ig való végét. Sok protestáns magyarizata szerint ez az esemény a prófétia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírásban, hanem a hagyományokra építő tanok, az elszakadók irgalmatlan elidézése és a pápáig nagy részének lelki hanyatlása is azok között a fő tényezők között tartozott, amelyek miatt a nap az államegyházon belül reformokat követelt.

A tanok
kérdése. A

következőekben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elvlasztják a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A földi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tan állítása szerint egyedül Róma pápája Krisztus földi helytartása, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézettel (lásd e könyv 11. fejezetét) ellentétben, ez a tan azon a feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejévé, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csálhatatlansága. A mai egyház tekintélyét és befolyását leginkább a csálhatatlanságot kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanát, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a következő árvélsre alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennél fogva benne rejlő tulajdonsága a csálhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden új embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanátában távvedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden távvedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bűnösséget (lásd e könyv 7. fejezetét) tagadó logikai követeltést vonták le, amiből az következik, hogy az egyház vezetőjének szintén csálhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

következő főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt Róma egyháza befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunk folyamatos következő munkájára - aminek az ásvélségi szentlélszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előképei (lásd e könyv 4. és 23. fejezetét) -, és a földi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátusokba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást és az árvéls áletet (lásd e könyv 9-10. fejezetét). Ellentétben a minden hávő pápájára vonatkozó ásvélségi tanáttal, az ádvélsághoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettük a pápáig feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Árdemeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágóeredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (lásd e könyv 15. fejezetét). Ettől eltérően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vörtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájból megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kénytelenül juthatunk kénybenjárnánk, Jézus Krisztus el, hiszen a Szentírásban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágózt misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös szű: "Járjunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi szűkéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül" (Zsid 4:16).

4. Az Árdemszerző jű

cselekedetek. Az

Ájszűvetsűg tanításának (lásd e könyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember jű cselekedeteivel az Ádvűssűghez lűfontossűgű Árdemre tehet szert, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnűs szűvűbe Árasztott kegyelem eredményekűppen megmutatkozű jű cselekedetek Árdemszerű tetteknek minűűnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat igűnyt az Ádvűssűgre. Sűt, az ember a saját Ádvűssűgűhez szűksűges jű cselekedetkűl műg tűbbet is tehet, amivel műg kűlűlűn Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szentek esetűben. E kűlűlűn Árdemeket hasznűlhattűk fel műsok javűra. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szűvűkbe adott igazűig alapűjn Ádvűzűűnek, s a jű cselekedetek fontos szerepet jűtszanak az ember megigazűsűban.

Az Árdemszerű

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztűtűz tanűban is, amely azt tanűtja, hogy akik nem tűkűletesen tisztűk, azoknak el kell szenvedniűk a megtisztulűst, a bűntetteik miatti Ájtmenei bűntetűst a tisztűtűzben, és csak azutűn lehet rűszűk a Menny Árűűmeiben. Az Álű hűvűk iműjűkkel és jű cselekedeteikkel megrűvidűthetik a tisztűtűzben levűk szenvedűűnek idejűt és erűűgűt.

5. A vezekűs és a jűvűtűtel tana. A vezekűs az a szentsűg, ami Által a keresztűnyek keresztűgűűk utűn az elkűvetett bűneikre bűnbocsűjnatot kapnak. Bűnbocsűjnatot a pap feloldozűsa utűn nyernek, de elűtte a keresztűnyeknek meg kell vizsgűlniuk lelkiismeretűket, meg kell bűnniuk bűnűket, és meg kell fogadniuk, hogy tűbbű nem vűtkeznek Isten ellen. Majd megvallűk bűneiket a papnak, és vezekűnek, vagyis vűgrehajűk azt, amit a pap rűjűk műr.

A vezeklés azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudást. Mind az életben, mind a tisztultásban el kell szenvedni az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítására valóra rendelte el a javítást, mert ezzel a há-vek felszabadulnak a bűntudás miatt ideiglenes büntetés alól, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklés az előrt cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsánat elnyerésének, ami mind az élőknek, mind a tisztultásban levőknek javára szolgált.

A vártanok, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé tették a javítást. Az ő érdemeik az szentek érdemeinek kincsárca" kerétek, ahonnan it lehetett utalni azoknak a há-vőknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter álltágos utódjánál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alól. Így, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárca.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az Államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a hámai egyház kizárág magának tulajdon-totta a Biblia magyarzásának jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák á-rásaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javításhagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyományal, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű há-vőknek nem volt joguk magyarzni az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Ás nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújodását követelte, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megújítás és a Szent-rés kizárágos csálhatatlanságjáról szóló tan-tájsai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabad-tsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tóvtanok karmaiból. Wycliffe á-rásai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton

szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazulás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádváság gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklősről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra jutunk. És Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásnál másképp tekinteni elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűnt, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudást csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javukat az alapja, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy régi szöveg
 expedíciós az Ázsiában sorban felgyőzött letelepítettek alatt kincsre bukkan, a reformációk úgy tárt fel a régi elfeledett tényeket. Ásóból felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jeltelkesedéssel fogadták Krisztus egyszerű és mindenkorra örökös engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra papságot. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanást, mint például a holtakért való kényeztetést, a szentek és földi maradványaik imádságát, a misét, Mária imádságát, a tisztátartást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cseresznye (nőtlenéget), a zsinatokat, az inkvizíciót, az általános egyházat, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintését.

A protestáns reformátorok szinte egyhangúlag a pápaság rendszerével azonosították a "bűn emberét", a "tárványos titkos bűnt" és Daniél kézenjárásból a "kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a második advent előtt Áldozati Isten népe. [19]

A protestantizmusban alapvetően volt az a tan, hogy a Biblia, és csak a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtársa. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pápa, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralhatták az ember lelkiismeretét. A keresztény világban Ábrenni kezdett a szendergésből, és végül sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformációk

A keresztény egyház reformációinak nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel újra minden olyan igazságot, amelyre a feledés homálya borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sötétségből, de még mindig a homályban maradtak. Megtartották a kézenjárás kori egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a bűntől mentették az evangélium alapjait, ám még fontos igazságot még nem fedeztek fel. Az aljmeréses keresztés, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a kézenjárás 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi válmányokat. Figyelmüket a reformátorok szavaira, váleményére állsszpontosították, nem pedig a Szent-rásra. Néhányan felfedezték bizonyátokat az igazság mellett, de a tábbbság nem volt hajlandó továbbmenni annál, amit az első reformátorok hittek. Ebből kávetkezően a protestáns hit formalizussá, áres okoskodássá sálllyedt, és kegyelettel őriztek olyan távedéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lánjja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyálekezetek is hideggé, formálissá, reformra szorulásá váltak.

A reformáció utáni kor

pezsgett a teológiai tevékenyságtól, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar ártá, hogy ebben az időszakban áza szabadságot felváltotta a

káttátsá, az egyetemes elveket a száinalmas rászletek, az igazságot a

dogmatizmus, a fággetlenságet a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szent-rás

áló tisztelete fállá az ihlettsá holt emléke kerekedett. Az őszinte

igazhitúsá utat engedett a merev dogmatizmusnak, az áló gondolat a vitázá

dialektikának." [20] Noha áza reformáció állsszetállte a

rági skolasztika álomjogarát," a protestáns egyházak áz álló skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája acálbá volt." [21] Robert M. Grant erről az áll skolaszticizmusrá azt mondta,

hogy áz állppen olyan merev, mint az állsszes kázzápkori teológiai ártelmezés volt." [22] A protestánsok ázgyakorlatil

árványes hitvallásai korláti kázzá szorították állnmagukat." [23]

Viták támadtak. áSoha nem

volt mág olyan kor, amikor az embereket annyira lekáttállte volna má sok

távedéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illeték volna

egymást." [24] Ágy a já hárből a szavak háborája

lett. áz Szent-rás tábbá májr nem a szá-vhez szá, hanem a kritikus ártelémhez." [25] ázA dogma igaz volt, állm a l

álet kihányt. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt." [26]

Á

A maradék

Az 1260 ávig tartá

hitehagyás és nyomorásá ellenre is maradtak olyan hávök, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztasáigát. A sárkányinak nem sikerált teljes mártákben

kiirtania a fáld szá-náról Isten húságes nápát 1798-ra, amikor váget árt az

elnyomás 1260 áve. Ellenák tovább folytatta rombolásmunkáját. ázMegharaguvák

azárt a sárkány az asszonyra - mondta János -, és elmáne, hogy hadakozák

egyebekkel az ő magvábbá valákkal, az Isten parancsolatainak megőzöivel, és

akiknél vala a Jázus Krisztus bizonyáságtátele" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leártja a sárkány kázzdelmát az asszonnyal és utádaival, az áz egyebekkel az ő

magvábbá valákkal" (Jel 12:17) kifejeást használja. Ez a kifejeás azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűség maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezsd 9:14-15; Ámós 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét "azok számára, akik a Szentléleknek a hegyre, Jeruzsálembe", "az Sion hegyre" (Ámós 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szentlélek azt mondja az ott állszegélytekről, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a Babilóniát, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háborúval szembeálló maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanítódott mellette. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.
Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. Jelenleg konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1/4ldát az után tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótljuk Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető 1/4zenetét, Jelenések 14. hármadik angyali 1/4zenetét (Jel 14:6-12). Ebben az 1/4zenetben is olvashatunk a maradék bemutatásáról: "Ezek azok, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásukról, kárpótlásukról e jellemzőket!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is meggingathatatlanul bíznek Istenben és a Szentlélek tekintélyében. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megígért Messiás, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük feléleli a Biblia minden igazságát - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit által a végidőben az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten által a nép számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtevői munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készíteti a maradékot, hogy kímélje az Ásra pldjait. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek szhangban

kell állni szavaikkal, kíméljen az őrt, mert űk a maradék nép, msklben tetteik semmit sem érnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én menyeyi Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztustól kapott erővel betartják Isten minden kálmát, beleértve mind a t-z parancsolatot, Isten véltózatlan erkölcsi törvényét (2Mz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyítéka. János

meghatározza szerint "Jézus bizonyítéka a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyítéka vezeti, ami a prófétaság ajándéka által jut el hozzánk.

A Lélek ajándékának az

egyházzal szembeni sorjában folyamatosan működnie kell, "míg eljutunk mindnyájjan az Isten Fiában való hitnek és az ű megismerésének egységére, a rett felfedezéséig, a Krisztus teljességével összekötött kornak mértékére" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezeték

teszi a maradékot prófétai néppé, amely prófétai üzenetet hirdet. űrti és tanja a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság segétségével fejezi be kálmát, kálmát fel a világot Krisztus visszatérésére (ld e kinyv 17. fejezet).

Az utolsó idében a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy ldlz után tűnik fel a világgal szemben (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának lellet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 év végén (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világgúrbeli jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold és a csillagok tanúsították, hogy Krisztus hamarosan visszatér. Szóles kármben elterjedt Jézus kármzi visszajövetelének váradalma. Az egész világon sok keresztény ismerte fel, hogy eljött "a végső idő" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felében beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat hávtak le, amely az adventi reménységget állította a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet bresztette fel a követői között. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződésük volt, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk ezért saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életnek hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozzák a második advent közeledését, nem szégyélnék
eljelölésére. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbáltatások és csalások, amelyeken Isten átvette őket, málysges
lelki, megtisztató és lelki jelentettek számukra. Ez szerte hozta őket, mint Isten
maradékát a papot azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egháznak oly sok református erőt adó reformációját. Hálával és alázattal fogadják
megbízatásukat, rábenedve, hogy nem azert kapták Istentől, mintha a világban
lennének másoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhetnek el
bármilyen eredményt is.

Á

A maradék köldése

A Jelenések könyvének
prófétái világgosan felvilágosítják, hogy mi a maradék köldése. Jel 14:6-12
három angyali zenei kőzli, hogy a maradék prófétái és a világ az evangélium
igazságait teljes mértékben bemutatja.[28] E három zenei adja meg Isten világosítást a világon közzétett
visszatérés
előtt végigjáró sájtani csalás iradatára (Jel 13:3, 8, 14-16). Közzétett a
Isten utolsó hívása útján Krisztus visszatérés, hogy elvégezze az aratás munkáját
(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az Isten köldék más angyalt az
Ég közepén repelt, akinél volt az íráskönyv az evangélium, hogy a Föld
lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és
nyelvnek és népnek, ezt mondva: nagy szavak: Feljött az Isten, és neki
adatok dicsőségét; mert eljött az ő teltének árja; és imádjatok azt, aki
teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel
14:6-7)

Az első angyal Isten

maradékok népe, amely az evangéliumot viszi a világnak. Ez az evangélium ugyanannak az Istennek a vágatlan szeretetéről szóló híj, amit az 3kori próféták és az apostolok hirdettek (Zsid 4:2). A maradékok nem más evangéliumot hirdet. Tekintettel az 5-tőre, 6b megerősíti az evangéliumot, azt, hogy a bűntudat hit általi igazulnak meg, és részesülnek Krisztus igazságában.

Ez az 5zenet bűnbánatra

szólítja fel a világot. Mindenkit figyelmeztet, hogy "az tisztelők Isten, és ez adnak dicsőséget" neki, azaz dicsőségek. Isten ezzel a cállal teremtett bennünket, és mind szavainkkal, mind tetteinkkel dicsőséget adhatunk neki. "Abban dicsőségetek meg az 5n Atyám, hogy sok gyermekem teremjék." (Jn 15:8)

János megvendéglte, hogy

a világot Krisztus visszatérésére felkészítő mozgalom új hangszólyt helyez Isten dicsőségeknek bibliai 5győre. Az 5szöveg felhívja az 5letünkkel való sáfarkodás szent kátlelességre vonatkozóan soha nem látott erővel hirdeti. "A ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma." Nem rendelkezőnk kizárólagos joggal fizikai, lelki és erkölcsi erőnk felett, mert Krisztus a vörrel velt meg bennünket a Golgotán. "Dicsőségek az 5rt Isten a ti testetekben és lelketekben, amely az Istené." (1Kor 6:19-20) "Az 5rt akír esztek, akír isztok, akírmint cselekedetek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek." (1Kor 10:31)

Még sőtöbbször teszi a

felhívást a megtérésre, hogy "eljelte az ő 5tőletének 5rjja" (Iáisd e kinyv 23. fejezet). Jel 14:7-ben az 5tőlet a gárda szisz fordítása, ami az 5tőlet meghozatalát, és nem az 5tőlet határozatát (kráma) jelöli. Az 5tőlet teljes folyamatára utal, beleértve az emberek vidd alá helyezését Isten báránya előtt, az 5tőletéről szóló feljegyzések megvizsgálását, a felmentő vagy elűtő határozatot, az evangélium let adományozását vagy a halál 5tőletet (Iáisd Mt 16:27; Róm 6:23; Jel 22:12). Az 5tőlet 5rjjának 5zenete 5tőletet hirdet minden hitegyes felett is (Dán 7:9-11, 26; Jelenések 17-18).

Az 5tőlet 5rjjának 5zenete

kifejezetten arra az időre mutat, amikor a mennyei szentélyben Krisztus, főpapi szolgálatának utolsó szakaszát, elkezdte a tőlkő munkáját (Iáisd e kinyv 23. fejezet).

Ez az 5zenet arra is

felhívja mindenkit, hogy imádják a Teremtőt. Isten felhívja, hogy imádjuk Őt, ellentétbe kell állítani azzal a felhívással, amely a fenevad és kőpe imádatára szól (Jel 13:3, 8, 15). Hamarosan mindenkinek viltasztania kell az igaz és a hamis tisztelet között: Isten az Ő feltételei szerint imádják (hit általi megigazulás), vagy a saját feltételeik szerint (cselekedetek általi

megigazulása). Ez az 1/4-zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Észimadjátok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Máz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az Ész szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a Tízparancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4-zenete tehát arra szólítja, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világ elé, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyét a világon. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4-zenet hirdése a teremtésnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy lázot adott a fejlődésben filozófusoknak. Az első angyal 1/4-zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésben elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent teremtése, amelyet "Ész bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tipott, "Ész tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítja az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4-zenete

"Ész Leomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adott inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A teremtés korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a lázadás központja volt (1Máz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a lázthatatlan király (Ámos 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközöket felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát. [29] Sokan úgy vélik, hogy Péter a Babilon

Ájlnévet használta R³m³ra vonatkoz³an (1Pt 5:13).

A reform³ci³ ³Á³s a

reform³ci³ ut³áni korban a leg³bb protest³ns lelki Babilonnak (Jelen³sek 17), Isten n³pe ellens³g³nek nevezte a r³mai egyh³zat, hitehagy³sa ³Á³s ³¼ld³z³sei miatt.[30]

A Jelen³sek k³nyv³ben Babilon

a b³n³s asszonyra, a par³zn³ anyj³ra ³Á³s szem³metlen le³nyaira utal (Jel 17:5). Ez jelk³pezi az ³sszes, hitehagy³v³ v³lt vall³si szervezetet ³Á³s azok vezet³s³t, de f³k³nt a fenevad ³Á³s k³pe k³z³tti er³s, hitehagy³ sz³vets³gre vonatkozik, amely a Jel 13:15-17-ben le³rt utols³ v³ls³got id³zi el³.

A m³sodik angyal ³¼zenete

r³mutat a babiloni hitehagy³s egyetemes term³szet³re, k³nyszer³-t³ erej³re, mivel elmondja: ³zaz ³ par³znas³g³nak haragbor³b³ adott inni minden pog³ny n³pn³". Babilon ³zbor³ eretnek tan³-t³sait jelk³pezi. Babilon nyom³st fog gyakorolni az ³llamhatalomra, hogy egyetemesen k³nyszer³-tse r³ mindenkire ha-mis vall³si tan³-t³sait ³Á³s rendelke³seit.

A ³par³znas³g³ Babilon ³Á³s

a n³pek - a hitehagy³v³ lett egyh³z ³Á³s a polg³ri hatalmak - tiltott kapcsolat³t jelk³pezi. Az egyh³znak az ³rral kellene h³zass³gban ³lnie, ³m az az ³llam t³mogat³s³t keresve, elhagyja h³zast³rs³t, ³Á³s lelki par³znas³got k³vet el (v³. Ez 16:15; Jak 4:4).

E t³rv³nybe ³¼tk³z³

kapcsolat trag³di³hoz vezet. J³nos l³tja, hogy a F³ld lakosai ³zmegr³szegedtek" a hamis tan³-t³sokt³, Babilon pedig ³zr³szeg vala a szentek v³r³t³l ³Á³s a J³zus bizony³gtev³inek v³r³t³l", azok³t³, akik nem voltak hajland³k elfogadni a Bibli³val ellenkez³ tan³-t³sokat, ³Á³s nem hajoltak meg a tekint³lye el³t (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert

elutas³-tja az els³ angyal ³¼zenet³t - a Teremt³be vetett hit ³ltali megigazul³s evang³lium³t. A r³mai egyh³z az els³ n³h³ny ³vsz³zad sor³n hitehagy³sba s³lyedt, ³m sok mai protest³ns is messze elt³volodott a reform³ci³ nagyszer³ bibliai igazs³g³t³. A Babilon buk³s³ra vonatkoz³ pr³f³cia k³l³n³sen az³ltal teljesedett be, hogy ³ltal³noss³gban v³ve a protestantizmus elt³volodott a hit ³ltali megigazul³s ³rr³kk³val³ evang³lium³nak tisztas³g³t³ ³Á³s egyszerűs³g³t³, amely egykor oly nagy er³vel hajtotta el³re a reform³ci³t.

A v³g k³zeledt³vel a

m³sodik angyal ³¼zenete egyre id³sz³bb³ v³lik. V³gs³ beteljesed³se akkor

következik be, amikor az első angyal zeneát elutasít-tá kálánbanző vallási szervezetek egymással szövetkezgre lápnek. Jel 18:2-4 megismélti Babilon bukásának zeneát, és há-rál adja Babilon vögsö romlását. Felszá-l-tja azokat, akik még a Babilont képezö kálánföle vallási testáletekben vannak, hogy szakadjanak el azoktól. "Ézfussatok ki belöle, ön népem, hogy ne legyetek részesek az ö bünében, és ne kapjatok az ö csapásait." (Jel 18:4)[31]

Á

A harmadik angyal zeneate

"Ha valaki imádjá a fenevadat és annak köpöt, és bolygöt felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borát, amely elegytetlenül tétetett az ö haragjának poharába; és kánoztatik tüzvel és kónkövel a szent angyalok előtt és a bírány előtt; és az ö kálndásuknak fájstje felmegy rárkkán rárkká; és nem lesz nyugalomuk ájjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak köpöt, és ha valaki az ö névének bolygöt felveszi. Itt van a szenteknek bökessges túrose, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!" (Jel 14:9-12)

Az első angyal zeneate az

rárkkával evangéliumot hirdeti, és a Teremtö Isten igazi imádjásának helyreáll-tására szát-t, mivel eljétt az á-tálet árja. A másdik angyal áva int minden emberi eredetü istentiszteleti formától. A harmadik angyal zeneate pedig Isten legkomlyabb figyelmeztését adja tudtul, hogy ne imádják a fenevadat és annak köpöt, amit vögál mindazok megtesznek, akik elvetik a hit általi megigazulás evangéliumát.

A Jel 13:1-10-ben

bemutatott fenevad az Állam és az egyház zsszefonásdása, amely hosszó avszázadokon Át uralta a keresztény világot, és amit Pál éza bün embereként mutatott be (2Thessz 2:2-4), Dániel pedig "Ézkis szarvnak" nevezi (Dán 7:8, 20-25; 8:9-12). A fenevad képe a hitehagyás vallásnak azt a formáját jelképezi, ami akkor alakul ki, amikor az öszinte reformáció s lelklétöl elszakad egyházak zsszefognak az Állammal, hogy másokra kónyszer-tsák tan-tájsaikat. Az egyház és az Állam az egyesálással a fenevad, vagyis az 1260 évig ldző hatalomköt tevékenykedö hitehagyás egyház z káletes köpöt tákrázi. Innen a fenevad képe név.

A harmadik angyal zeneate

a Biblia legkomlyabb és legfölelmetesebb figyelmeztése. Rámutat arra, hogy akik a fál utolsás vágóságos helyzetben az emberi hatalom előtt hajolnak meg, azok nem Istent, hanem a fenevadat és annak köpöt imádják. Az utolsás kádelem idején köt, egymástól elkálánlö csoport alakul ki. Az egyik csoport tagjai ember Által kigondolt evangéliumot hirdetnek, és a fenevadat meg annak köpöt imádják, amivel a legsölyosabb á-táletet vonják magukra. A mások csoport, ezzel áles ellentétben, az igazi evangélium szerint á, ézmegtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét" (Jel 14:9, 12).

Az utolsó végéig az igaz

az a hamis istentisztelet, az igaz az a hamis evangélium kárhozása kárhozása. Amikor ez a kárhozás világszerte feltárlul az egész világ előtt, akkor felvesszük az ézsai fenevad bolygót" azok, akik elvetik Isten teremtési emléknapiját, a bibliai szombatot, noha tisztában vannak azzal, hogy az általuk az istentisztelet napjaitól választott vasárnap nem az Isten szerint kiválasztott nap. Ez a bolygó a Izsaiás jele. A fenevad azt hangoztatja, hogy az istentisztelet napjának megváltoztatása egyértelműen mutatja: tekintve Isten tervét az új világ.[32]

A harmadik zenelet a világ

figyelmeztet az új világok értékeiről evangélium visszautasításának következményére, valamint az igazi istentisztelet visszaállítására vonatkozó isteni zeneletre irányítja. Az emberek számára festi le, hogy mi lesz a végzettség az emberek istentisztelettel kapcsolatos döntéseiknek. Nem könnyű a választás, mert bármi is lesz a döntés, szenvedéssel jár. Akik Istennek engedelmessé válnak, azokra a származék haragja zúdul (Jel 12:17), sőt halálos fenyegetéssel szímlhatnak (Jel 13:15); akik pedig úgy döntenek, hogy a fenevadat az annak kárhozást imádják, azok magukra vonják a hátsó utolsó csapást, az a végzettség az ézsai tűznek távolba" vettetik (Jel 15, 16; 20:14-15).

Mindkét választás

szenvedéssel jár, ám a végzettség eltér egymástól. Akik a Teremtőt imádják, megmenekülnek a származék halálos mérgezettől, az egy új világban meg a Babilóniával a Sion hegyén (Jel 14:1; 7:2, 4). Azokra viszont, akik a fenevadat az annak kárhozást imádják, Isten haragja zúdul, meghalnak a szent angyalok az a származék előtt (Jel 14:9-10; 20:14).

Minden egyes embernek

döntenie kell, hogy kit imádják. Az egyik abban mutatkozik meg, hogy az ember a hit általi megigazulást választja, mivel az Isten által javítható hagyott istentisztelet formában vesz részt. A cselekedetek általi megigazulás mellett döntés pedig azzal azzal nyilvánvalóvá válik, ha valaki az ember által írtes-tett, Isten által azonban tiltott istentisztelet formában vesz részt, amit a fenevad az annak kárhozása kárhozása. Az imádatnak ezt az utóbbi formáját Isten nem fogadhatja el, mert ez nem Isten parancsait, hanem az emberi parancsokat részesíti előnyben. A megigazulást az emberi cselekedetekben keresi, nem hit által, ami a teremtő, megváltoztatás az a teremtő Isten előtti teljes meghódításból következik.

Ebben az értelemben tehát

a harmadik angyal zenelete a hit általi megigazulás zenelete.

Istennek minden egyházban

vannak gyermekei, de a maradék egyház által hirdeti azt az zeneletet, amelynek feladata az igazi istentisztelet visszaállítására, hogy kihívja Isten népszerűségét a hitehagyásból, az a felkésztés-ti Krisztus visszajövetelére. A maradék, felismerve, hogy Isten népszerűségét nagy része még nem csatlakozott hozzá, az a kicsinyesség az az a gyengeséget, amikor igyekszik teljesíteni e komoly feladatot. Tudják, hogy csak Isten kegyelme által végezhetik el a roppant nagy munkát.

Mindannyiunk számára

Isten sárkány, kőnyelű létesítve, kőnyelű Krisztus kőnyelű visszajelentésnek
és a vele való találkozásra kőnyelű fontosságának felnyitása. "Fussatok ki
belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnben, és ne kapjatok az ő
csapásait; mert az ő bűne az őgig hatott, és megemlékezett Isten az ő
gonoszágairól." (Jel 18:4-5)

Á

Lépjegyzet

Á

1.

Á

A tiszta asszonyt kőnyelű ragyogás nap felnyitása (Jel 12:1)
kőnyelű néző magyarizációk szerint az Ászárvetsés evangéliumának felnyitást
jelképezi, ami erőt és lelki vigaszt adott az öskeresztény egyháznak. A Nap felnyitást
visszatérő Hold találás jelképe arra, hogy az "szárvetsés a keresztre és az
eljövendő Messiásra előremutatás jelképeivel és szertartásaival az
evangélium felnyitást tárja fel. A tizenkét csillagból álló korona az egyház
gyökereire utal, amely az "szárvetsés korában a tizenkét törzs atyjával
indult, az Ászárvetsés korában pedig a tizenkét apostollal folytatódott.

2.

Á

A prófétai idő számításainak használt év- nap elvét már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "Róma szpáke, a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A pápaságot olyan egyházkormányzati rendszerént határozhatjuk meg, amely a legfelsőbb tekintélyt a pápára ruházza.

6.

Â

Levél, Justinianust János pápának, idézve János pápa Justinianushoz rt levelében, a Justinianus-féle kódex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, sszelltta Paulus Krueger, 12. kiadás) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. ktet, 11. oldal; The Civil Law, szerkeszt fordt S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. ktet, 11-13. oldal. V. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, sszelltta Rudolfus Schoell s Guilelmus Kroll, 7. kiadás, 3. ktet, 665. oldal; Civil Law, 17. kötet, 125. oldal. Lásd még Don Neufeld s Julia Neuffer, szerkesztésében a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianusnál Konstantinápolyi Epiphániosz pápának,
533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis,
Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézve: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and
Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's
Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of
Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time,
10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápáig tekintélyét, de
befolyásának nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halálos seb"
begyűléséről, ami utal a pápáig befolyásának felállítására. Az utolsó
időben a viláig legerősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a pápai csallhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "a csallhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, szákságkóppen a főben jut teljességre"; (2) Pápet csallhatatlan volt a hit és az erkölcs tan-táiban, és (3) a pápa Pátertől vette rárakál az isteni egyház sajátosságait. Arra a kávetkeztetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szál, "a pápa a hit és az erkölcs csallhatatlan tan-tája" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szál szerinti jelentése: "szálból". A pápra vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szál hivatalos kijelentéseit jelli.

15.

Â

A pápaságra vonatkozó állításokról lásd például Lucius Ferraris, "Papa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kötet, 25-29. oldal, idézi Source Book, 680. oldal. A pápaság saját állításával kapcsolatban lásd például XIII. Leó pápa enciklikája, 1890. január 10. Ás 1894. június 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. Lásd még Source Book, 683-684. oldal

16.

Â

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordította John A. McHugh és Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. útnyomás), 258-259. oldal, lásd még Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. Április 8.); időzi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. Kérdés: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állítják vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állítják vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli üldövésekben" röszesítette (i. m.)